

Na čtyřkolkách a motorce strávili sedmdesát dní, během kterých projeli sedm zemí. Nová dokumentární road movie o jedné odvážné cestě na Bajkal startuje od 18. května každou středu ve 22. hod na obrazovkách ČT2.

René, Filip a Tomáš jsou tři kamarádi, kteří život před sebou společně tlačí už deset let. Filip a Tomáš přišli jako mladí k úrazům páteře a ochrnuli na dolní a částečně i horní končetiny. Ale jako správní „pankáči“ to nevzdali a občas vymění vozíky za čtyřkolky, aby mohli nasávat omamné vůně dalek. A ani u toho samozřejmě nesmí chybět jejich věrný tahoun René se svým jednostopým strojem. V roce 2013 zkusili vyrazit na čtyřkolkách a motorce dokola kolem Černého moře přes hory Velkého Kavkazu a dokázali to za 41 dní. Pak se zrodila myšlenka podniknout další cestu k Bajkalu.

*„Projekt Dokolakolem mě nadchl už ve chvíli, kdy dramaturgyně naší tvůrčí skupiny Ivana Pauerová s tímto svým objevem přišla,“ říká kreativní producentka **Alena Müllerová**, v jejíž tvůrčí skupině dokumentární cyklus vzniká, a pokračuje: „Nesmírně oceňuji nesentimentální úhel pohledu a typ humoru, který je pro celý cyklus příznačný. Energie a nadšení Filipa, Tomáše a Reného, s nímž se vypravili na odvážnou cestu na Bajkal – přestože dva z nich nechodí – se přenesla i na nás a jsem si jista, že tento náš pocit budou sdílet i diváci.“*

René, Tomáš a Filip projeli sedm zemí - Polsko, Bělorusko, Rusko, Mongolsko, Kazachstán, Ukrajinu a Slovensko. Po vlastní ose ujeli 14 000 km + 5 000 km vlakem po Transsibiřské magistrále. Navštívili nádherné jezero Bajkal, projeli stepi divokého Mongolska, nekonečné pustiny Kazachstánu.

„Dokolakolem je unikátní cyklus, který se svým žánrem pohybuje mezi cestovatelským seriálem, sociální sondou do života vozíčkářů a reality TV. K tomu všemu svým komentářem Petr Čtvrtníček dodává punc odvážného a chytrého humoru. Myslím si, že to vše dohromady má šanci zaujmout velkou škálu diváků, kteří se chtějí pobavit ale také se zamyslet,“ dodává dramaturgyně projektu **Ivana Pauerová**.

Na cestu se nevydali s prázdnou. Z Čech si s sebou vzali speciální předmět, který po cestě měnili za další. Po návratu uspořádali aukci, jejíž výtěžek byl věnován Motoklubu vozíčkářů na stavbu motorky se sajdkárou, na které si lidé po zranění mohou dělat řidičák. *„Kluci z Dokolakolem s námi delší dobu jezdí na nejrůznější akce Motoklubu vozíčkářů. Jak jsme postupně objevovali další a další možnosti čtyřkolek, troufali jsme si i na stále náročnější akce. Všechny nás bavilo na čtyřkolkách jezdit,“* přibližuje spolupráci s „týmem“ Dokolakolem ředitel Motoklubu vozíčkářů **Milič Solsky** a dodává: *„Ti, kteří vyznávají rychlost, se pustili do závodění. Ty, které lákaly dálky, plánovali nejrůznější výlety. Společně jsme projížděli nejrůznější kouty Čech. Když jsme vyjeli někam dále, většinou jsme si čtyřkolky na místo přivezli za autem. Když kluci poprvé přišli s myšlenkou vyrazit někam dále po vlastní ose, považovala to většina z nás za nereálné. Pak objeli Černé moře. Před tím, co dokázali svou cestou na Bajkal a zpět, musí smeknout snad každý. Ukázalo se, že to jde. Jen se toho nebát. A nevadí ani to, že třeba sedíte na vozíku.“*

Toto nebyla vaše první společná cesta...

Filip: To nebyla, tu jsme si vyzkoušeli už v roce 2012. Často jsme sice spolu jezdili na výlety, třeba do Rumunska a na Ukrajinu, kam jsme si odvezli na jedno místo věci, motorku a čtyřkolky a odtamtud jsme hvězdicovitě jezdili na výlety a poznávali krajinu. Po čase nás to už úplně nenaplňovalo, tak jsme si říkali, že zkusíme něco jiného.

René: Takový čundr na strojích.

Filip: První cesta po republice trvala týden. Zalíbilo se nám to, ale chtěli jsme vyzkoušet něco většího. A tak jsme vyjeli k Černému moři.

Co vás tam lákalo?

Filip: Renda si někde přečetl článek o krásách Gruzie a chtěl ji poznat. Nám se ten nápad líbil, ale věděli jsme, že jsme odkázáni na pomoc druhých. Nejsme přeci schopni si sami naložit vozíky na čtyřkolky. Renda nám ale dal najevo, že by s námi i tak vyjel.

René: Souhlasil jsem, ale chtěl jsem, aby se sehnal ještě jeden člen výpravy.

Filip: Nechtěli jsme všechno nechat na Rendovi, tak jsme hledali čtvrtého do party, aby to bylo jeden na jednoho - jeden vozík na jednoho chodícího. Přemlouvali jsme kamarády, aby s námi jeli, i s tím, že jim zaplatíme benzín. Nakonec se nám to nepovedlo.

Čím si vysvětlujete, že s vámi nikdo nechtěl jet?

René: Peníze a čas.

Filip: Cesta byla naplánovaná na čtyřicet dní, a to zkrátka někdo nemůže.

Tomáš: Nebylo to méně?

Filip: Nebylo. Když jsme nikoho nesehnali, chtěli jsme to odpískat, ale týden před plánovanou cestou jsme se náhodou všichni tři sešli u mě doma a Renda řekl, že pojedou buď s námi, nebo bez nás. Měli jsme týden na rozmyšlenou. Odjeli jsme na vodu, tam jsme se posilnili...

Tomáš: Slovo dalo slovo...

René: A ve tři ráno se rozhodli, že pojedou.

Filip: Renda nás zná už opravdu dlouho a tak si dokáže představit, co sami nezvládneme. Nakonec to bylo jeho rozhodnutí

Vážně? Občas to přeci muselo být hodně náročné.

René: Bylo to docela v pohodě, když se snažili a zrovna se nikde neváleli. Mně bylo jasné, že bude tu a tam potřeba pomoci. Před odjezdem jsme se domluvili, že kluci zvládnou nalézání a slézání ze čtyřkolek a na místě dořešíme zbytek.

Filip: Důležité bylo dobře vymyslet technické záležitosti, například pořádný úchyt na vozík tak, aby to bylo jednoduché. Do té doby jsme nic jiného neměli. Náš šikovný kamarád Standa, který je také na vozíku, to ale vymyslel skvěle. Rendovi přikurtování vozíku na čtyřkolku zabralo tak dvě minuty.

Tomáš: Vlastně se na ten vozík jen podíval a už tam držel.

René: Já se za ně necítím zodpovědný. Na cestě jsme každý za sebe.

Tomáš: On vždycky doufá, že tam někde zůstaneme.

René: Příště chci jet do Švýcarska, to je jedna z mála zemí, kde je povolena eutanázie

Tomáš: Tam s námi ještě pojede.

Filip: Ale zpátky už pojede sám.

Jak jste se vy tři vlastně poznali?

René: To už je strašně dávno!

Tomáš: Myslíte, kde se stala chyba a my se dali dohromady? No jen řekni, jak se známe!

Filip: Známe se víc jak deset let. Renda má totiž takovou firmu.

René: Firmu, která převáží lidi s postižením. S Filipem jsme se potkali tak, že jsem rozvážel návštěvníky jedné plavecké akce a musel přebrat něco tekoucího z vozíku. To byl zrovna Filip. A Tomáš? To byla asi nějaká náhoda...

Tomáš: Já myslím, že to bylo na plavání, kam si nás vozil. Nebo na horách.

René: Já myslím, že to byly hory, kde jsme to společně zapili.

Filip: Ale hlavně máme všichni rádi festival v Karlových Varech. V rámci Kina bez bariér Renda převáží vozíčkáře mezi kiny. Během dlouhých karlovarských večerů jsme se dohodli, že se vydáme na cesty. Všichni jsme znali seriál *Ewan McGregor: Na mašině kolem světa* (Long way round) a chtěli jsme zkusit udělat něco podobného. A pak přišlo Černé moře. Byla to skvělá dovolená, která moc rychle utekla. Po návratu jsme věděli, že brzy podnikneme další.

Tomáš: Hned za rok jsme měli naplánovanou další cestu. Režda se už před cestou k Černému moři rozhodoval mezi Gruzii a Bajkalem.

René: Od cesty na Bajkal mě zrazovala nutnost zařizování víz.

Kdy vás napadlo, že byste cestu mohli zdokumentovat?

Filip: Tomáš z Gruzie sestříhal amatérské video, které se okolí hodně líbilo. Tak vznikla myšlenka, že bychom mohli cestu zdokumentovat trochu profesionálněji. Renda nebo Tomáš přišli s tím, že existují crowdfundingové portály, kde jsme se pokusili vybrat peníze na kameramana. My si cestu hradíme sami. Nakonec to bylo trochu složitější, asi čtrnáct dní po rozjetí kampaně nám z projektu odstoupil domluvený kameraman.

Tomáš: Klidně řekni, že to bylo kvůli ženský.

René: Jeho přítelkyně chtěla jet s námi, ale nějak jsme ji, ne zrovna vybíravě, řekli, že se to nehodí a ona mu dala nůž na krk.

Filip: Přemýšleli jsme, že kampaň zrušíme, pojedeme, ale bez točení. Nebo se pokusíme sehnat někoho jiného.

A jak vaše okolí vnímá, že jste pořád na cestách?

Tomáš: My jsme všichni svobodní, takže si můžeme dělat, co chceme

René: Nejsme pořád na cestách, ale jezdíme na dlouho, protože jinak to nemá cenu a nechceme to nikdy hnát.

Filip: Jediné, co je trochu složitější, je domluvit se v práci. Ale zatím jsem nikdy neměl problém.

René: Filip v práci vždy udělá takovou paseku, že se ho rádi na chvíli zbaví.

Co nejčastěji po cestě řešíte?

Filip: Naše zadečky. Někdy jsme na čtyřkolce třeba i dvanáct hodin.

Tomáš: S proleženinami mají vozíčkáři všeobecně problém.

Filip: Vždy máme obavu o zdraví, jestli to vydržíme. Kdyby u někoho z nás došlo k vážnějšímu zranění, ohrozilo by to celou výpravu.

René: Pak je tu obava o stroje. Řešit něco v pustině, to je problém. Ale když se něco stane, říkáme si, že to tak asi mělo být.

Stalo se vám to už někdy?

Filip: Cesta k Černému moři byla jeden velký technický problém. Vyvrcholila tím, že Tomášovi odešel alternátor a čtyřkolka se přestala dobíjet. Ale vždycky jsme to nějak vyřešili.

A jak to dopadlo s kameramanem na Bajkal?

Filip: Když jsme byli u Černého moře, seznámili jsme se s jedním Ukrajinským motorkářem Gennadijem, co tam byl se svou dívkou. Později jsme zjistili, že je to střihač. V Čechách se nám pak stále nedařilo někoho sehnat.

Tomáš: Ono to nebylo jednoduché. Na shánění nebylo příliš času a hledali jsme někoho, kdo jezdí na motorce, vydrží s námi, má čas cestovat dva měsíce v kuse a ještě je kameraman.

René: Navíc potřeboval očkování a museli jsme řešit víza.

Filip: Gennadij věděl, že se chystáme na Bajkal s tím, že cestu chceme zdokumentovat a chtěl jet s námi jako druhý kameraman. Peníze na cestu však neměl. Když nám tedy odpadl domluvený kameraman, byl první, koho jsem kontaktoval. Dostal týden na rozmyšlenou. Nejspíš se mu zalíbila představa, že se s námi svezí a tak mou nabídku přijal.

René: Svým způsobem to od něj byla také oběť. Není zvykem, že by se někdo tak narychlo sbalil a jel někam na dlouho, jen za náklady a bez nároku na honorář.

Tomáš: Navíc to byl skoro cizí člověk, viděli jsme se všehovšudy jen jednou, půl hodiny v Gruzii.

Jak se vám společně pracovalo?

René: Začátky byly trochu těžké.

Tomáš: Ale pak jsme ho usměrnili.

René: Museli jsme stanovit jasná pravidla, ale myslím, že se k nám nakonec hodil.

Filip: Je to loterie sehnat člověka, co se k vám hodí, když my tři se známe tak dlouho.

Tomáš: Problém byla i jazyková bariéra.

Filip: On nerozuměl česky, mluvili jsme na něj rusky a to moc neumíme.

René: Ale byla to jediná možnost, jak z naší cesty na Bajkal natočit dokument.

S jazykovou bariérou to muselo být docela složité natáčení.

René: Takových věcí bylo ale víc.

Tomáš: Třeba to, že měl trochu problém s alkoholem.

René: Ne, on tak moc nepil.

Filip: Ale když pil, tak jsme ho neviděli tři dny. Ale naštěstí se to stalo jen asi dvakrát.

Někam se ztratil?

Tomáš: Párkrát jsme ho museli nechat na místě a pokračovat dál bez něj, ale následující den nás dojel, takže se zas až tak moc nestalo.

Filip: Chtěl si tu cestu užít, ale zcela si neuvědomoval, že má nějaké povinnosti. To, že zapomínal kameru a člověk mu to musel stále připomínat, bylo nepříjemné, ale jsme přece jenom lidi.

René: Dost jsme s ním ale konzultovali, co bychom chtěli, aby točil.

Tomáš: Díky jazyku se ale stalo, že jsme se bavili o něčem důležitém, co jsme chtěli, aby ve filmu zaznělo a on tím, jak nám nerozuměl, tak nevěděl, že je to důležité a netočil.

Filip: Nebo přestal točit v půlce rozhovoru, který byl zrovna zajímavý.

René: Na druhou stranu tak celou cestu natáčet je docela otrava.

Tomáš: Navíc jsme byli v divočině, věčně bez proudu. Večer jsme přijeli, museli jsme nechat nabít kameru, zálohovat data, vyčistit paměťové karty... A nám se pokaždé také nechtělo, byli jsme hodně unavení.

Filip: Gennadij byl od těchto věcí oproštěn. Měl na starost pouze natáčení.

Měli jste scénář, nějakou kostru, co jste chtěli, aby zaznělo?

Filip: Rámcově jsme věděli, co chceme, aby vzniklo. A to bylo přiblížit lidem běžný život s handicapem. Dát najevo, že život úrazem nekončí. Ukázat lidem i ty nepříjemné věci, o kterých nezavěšený člověk vůbec netuší.

René: Chtěli jsme zachytit realitu, bez schovávání, snažili jsme se natáčet všechno, říci „natvrdo“ jaké to je.

Filip: Jinak cestu neplánujeme. Chtěli jsme přiblížit někomu, kdo se nikdy nesetkal s lidmi na vozíku, jaké to je. Takový odlehčený manuál, ve kterém se nezasvěcený člověk dozví, jak to chodí, když to nechodí. Věděli jsme, že chceme na Bajkal, tak jsme vyjeli. Tam jsme věděli, že chceme ochutnat rybu Omul, která žije jen tam, chtěli jsme navštívit šamany, navštívit kamarádku Olgu, zajet se podívat na koncert.

René: Co jsme chtěli vidět, jsme viděli.

Takže je to vlastně i taková motivace.

Filip: No jasně, to byla jedna z prvních myšlenek, někoho motivovat.

Ale není moc obvyklé, že by lidé na vozíku takhle vyjeli na strojích...

Filip: Myslím, že jsme jediní, kteří podnikají takto daleké cesty na čtyřkolkách.

Tomáš: Ty to takhle sleduješ?

Filip: Zajímám se o to. A co jsem našel u nás nebo po světě, tak jsem nenašel nikoho, kdo by jezdil na tak dlouho.

Kolik jste nakonec natočili materiálu?

Filip: Máme kolem sto hodin záznamu.

Jak jste se dostali ke spolupráci s Českou televizí?

Filip: Po návratu jsme řešili, co s postprodukcí. Lidem jsme slíbili, že přijdeme s „hustokrutě kulervoucím bijákem“, tak jsme to nechtěli odfláknout. Absolvovali jsme kvůli tomu spousty schůzek

René: Už jsme trochu propadali beznaději, že se z toho nesestříhá nic pořádného.

Filip: Třeba když nám řekli, kolik by to stálo. Začal jsem uvažovat o tom, že si nakoupím techniku, pozvu si našeho kameramana z Ukrajiny a budeme doma stříhat film. S přednáškou jsme jednou navštívili cestovatelský festival a tam jsme se seznámili se Zdeňkem Krátkým, který jezdí s „trabanty“. Shodou okolností je také z Třebíče, jako já a Tomáš. Řekl, že se o nás zmíní dramaturgyni Ivaně Pauerové, která s nimi pracovala na trabantech.

Když jste zmínili „trabanty“. Jste v nějakém kontaktu s Danem Přibáněm?

Filip: S Danem jsme se seznámili, ale v kontaktu nejsme. V tomto cestovatelském prostředí se lidé mezi sebou znají. Ale naše potkání byla jedna velká náhoda. Se Zdeňkem jsme se nakonec velmi spřátelili.

Tomáš: Až takhle jste se sblížili?

Filip: Zajímal ho náš materiál z Černého moře.

Takže příští cesta bude s ním?

Filip: Myslím si, že by ho to zajímalo, dokonce jezdí i na motorce. Teď máme v plánu trochu jinou cestu - po rehabilitačních ústavech. Přijedeme s kamarády na mašinách a máme vymyšlené pásmo diskuzí pro lidi, kteří jsou po nějakém úraze. Tento výlet organizujeme společně s Motoklubem vozíčkářů, pro který teď sháníme peníze na stavbu motorky se sajdou, na které by si mohli vozíčkáři dělat řidičák na motorku. A možná s námi pojedou i Zdeněk. Zda si vezme s sebou kameru tak to netuším.

René: My něco plánujeme?

Tomáš: Je to tak?

Filip: Oni kluci nikdy nic neřeší, já jim to pak prostě oznámím.

René: Když ty pořád mluvíš, jsi jako nekonečné seriály. Ba ne. Filip je mozek naší skupiny.

Filip: Protože ostatní se na to vykašlali.

Tomáš: To je tím, že jsem z daleka!

René: Také jsi byl jediný, kdo na natáčení tak tlačil.

Filip: To je asi pravda.

Jak na vás při vašich cestách reagovali místní obyvatelé?

René: Hezky. Pro místní jste taková atrakce. Seběhnou se k vám, a začnou se vás vyptávat na věci, které je zajímaví. Jak kluci stále sedí na čtyřkolkách, ani si nevšimnou, že nechodí. Často řeší, co že si to vezeme vzadu na čtyřkolkách za další kola.

Filip: Máme takovou historku, která se nám podařila i natočit. Na benzinové pumpě se nás ptali, co to vezeme. Renda jim řekl, že to jsou náhradní kola na dálnici, že nám to pak jezdí daleko rychleji a tolik to nežere.

A vzali to?

René: Vzali.

Přišel během cesty nějaký nebezpečný úsek?

Filip: Přišel. Když jsme byli ve vlaku zavření pět dní.

Tomáš: Nám asi nešlo nikdy o krk.

René: Lidé tam jsou opravdu příjemní. I když v Mongolsku možná trochu...To jak jsi tam oblboval ty slečny.

Filip: Pravda, tam nás chtěli zastřelit. Ty pěkné slečny byly trochu ovíněné, bavili jsme se, ale jejich partneři z toho nadšení zrovna nebyli. Ukazovali na nás: Ve dvě hodiny, bum! Ale jak začali střízlivět, tak na to asi zapoměli.

Došlo na nějaké konflikty mezi vámi?

Tomáš: Pár jich bylo.

René: Když jsme jeli po Gruzii, tak tam jsme se nepohádali ani jednou, to mi přišlo zvláštní.

Tomáš: Tentokrát jsme se ale párkrát pohádali, hlavně kvůli natáčení, na které Filip tlačil.

Filip: Měl jsem zodpovědnost vůči lidem, co nám dali peníze na natáčení.

René: Ale to jsme neměli tlačit my, ale ten kameraman!

Filip: Ale vždyť on byl úplně mimo!

Tomáš: Byly to spíš desetiminutové přeháňky, pak jsme si sedli u ohně, spláchli jsme to a bylo dobře.

Ani po návratu ponorka nepřišla?

Filip: Představte si, že ne. Je to zvláštní.

René: Ale v životě se mi to s nikým ještě nestalo.

Jak máte rozdělené role ve skupině?

René: Filip je náš alfasamec.

Filip: Já plánuji, aby se něco natočilo, Renda řeší opravy a Tomáš to, abychom vůbec někam dojeli.

Tomáš: Já mám rád věci naplánované. Rád vím, kolik máme času, kolik kilometrů máme ujet.

Filip: Například jsme chtěli vidět vraky lodí a Tomáš říkal, že už tu nejsou, a já mu zase říkal, ať vydrží a on zase, že i Příběh říkal, že tam nejsou. Ale nám se vždycky vyplatilo čekat, protože z toho máme spoustu skvělých zážitků.

Tomáš: Ale mě nic jiného nezbylo, dělám rychlé závěry.

Filip: My se pěkně doplňujeme. Tomášovi říkám „profesionální čekač“.

Máte při cestování nějaký cíl?

Filip: Chceme si splnit sny a při tom se i pobavit.

René: Člověk se po takových cestách vždy někam posune. Hlavně v tom, že si uvědomí, že se musí spolehnout sám na sebe. Myslím, že spouště lidem tento pocit chybí. Povinnost postarat se o sebe sama, ať už v divočině nebo v civilizaci. A chybí jim nadhled.

Filip: Spousta lidí řeší hlouposti. My řešíme takové základní věci, třeba kam a jak si dojit na záchod...

Proč název Dokolakolem?

Filip: Náš sen je objet celý svět kolem dokola a z tohoto vznikl i název Dokolakolem. A tyhle naše cesty jsou vlastně jenom takový trénink. Teď si vybíráme, kde se nám líbí, a až pojedeme opravdu dokolakolem, budeme už vědět, kde se nám to líbilo a kam si zase zajedeme.

Má Dokolakolem nějaké poselství?

Filip: Náš život je takový krátký výlet a ten je potřeba si užít a dělat věci, co nás baví. I když nám osud občas není nakloněný tak, jak bychom si přáli.

René: Počkej, ty by sis to přál jinak?

Filip: Tak třeba kdybych nebyl na vozíku...

Tomáš: ...tak dnes nesedíme u jednoho stolu.

René: Život je o náhodách a to je pěkné.

Filip: Chceme lidem ukázat, že to jde. Ale ne tou otřelou frází: Když se chce tak to jde. I kdybychom chtěli, tak zkrátka chodit nebudeme.

René: Asi se málo snažíte.

Filip: Asi jo. Ukázat, že člověk, i když má hluboko do kapsy a tělo ho neposlouchá, může si plnit své sny a zároveň tím může pomoci i někomu dalšímu. Před cestou jsme si řekli, že náš výlet něčím „oškozením“ a tak jsme si s sebou vzali do světa jednu věc, kterou jsme po cestě měnili a výsledek v Čechách vydražili. Původně jsme peníze chtěli věnovat státu na snížení státního dluhu, jako že my, kteří bereme nějaké příspěvky, chceme státu něco vrátit. Ale ve finále jsme to vymysleli mnohem lépe.

A to byla ta sajdkára.

Filip: Potýkáme se s problémem, že člověk by i chtěl jezdit na motorce, ale nemá jak si udělat řidičák

René: Vy vlastně jezdíte celou dobu bez řidičáku?

Tomáš: Na čtyřkolky ho máme...

Filip: V Čechách to funguje tak, že pokud se člověku něco stane a dostane se třeba na vozík, tak mu všechny doklady pozastaví a musí si je nějakým stylem obnovit. A my se rozhodli, že všechny ty peníze věnujeme právě na projekt motorky se sajdkárou a na té by si vozíčkáři mohli dělat řidičák. Nebo zjistit, jestli se svým handicapem mohou jezdit. Občas to zranění zkrátka nedovolí. Navíc, když se na vozík dostane někdo mladší, tak ani nemá, kde si řidičák udělat.

Filip: My jsme i v seriálu chtěli ukázat, co všechno vám zlomené tělo umožní. Přiblížit divákovi, že když vidí dva vozíčkáře vedle sebe, tak každý je na tom úplně jinak.

Jak vnímáte vztah „normálních“ lidí k vozíčkářům?

Filip: Přístup mají parádní. Ale dělí se do více skupin. Někdo přijde a začne pomáhat s něčím, co nepotřebujete. Taková pomoc je někdy horší než žádná. Nejlepší přístup je takový, když se člověk zeptá, zda potřebujeme nějak pomoc.

Tomáš: No a pak jsou lidi, jako je Renda, který naši přítomnost prostě vyhledávají a honí si na tom triko.

Filip: Jasně, že lidé potřebují nějaký návod. A my se jim to snažíme ukázat hravou lidskou formou. Je to vždy o nátuře člověka. My neříkáme, že jsme úplně normální. Přeci normální člověk nedělá všechno v sedě. My ke svému pohybu potřebujeme vozík a s ním je spojeno další spousta věcí. Tak to prostě je a nejde s tím už nic udělat. Co je důležité, tak je to, aby se na nás někdo ne díval jako na chudáky, kteří nic nemohou. Pokud já budu na někoho nepříjemný, chci, aby mi to normálně vrátil, pokud si to tedy zasloužím a nechoval se ke mně jinak jenom díky tomu, že jsem na vozíku.

René: Postižení vždy vyvolává soucit a ohledy.

Tomáš: No u tebe moc ne.

René: No jinak bych s vámi ale nebyl!

Přehled jednotlivých dílů:**Daleká cesta**

Středa 18. května, 22.00, ČT2

Filip, Tomáš a René, dva kamarádi na vozíku a jeden „chodící“, se rozhodnout podniknout cestu na Bajkal. Berou s sebou „zvláštní předmět“, který po cestě chtějí měnit až vyměnění. Tak aby přivezenou trofej mohli vydražit ve prospěch Motoklubu vozíčkářů ČR na stavbu speciální mašiny se sajdkárou.

Konečně Bajkal

Středa 25. května, 22.00, ČT2

Po několika dnech čekání se výprava dostává na transsibiřský vlak. Zažijí nekonečnou cestu přes půlku Ruska až do města Irkutsk. Po vyzvednutí strojů v Irkutsku, vyrazí na největší ostrov Bajkalu Olchon.

Dacani v klášteře

Středa 1. června, 22.00, ČT2

V tomto díle uvidíte setkání „dacanů“ s nejvyhlášenějším burjatským šamanem Valentinem a na utajovaný punkový koncert v Irkutsku, který pro ně připravila kamarádka Olga. Po mejdanu kluci vyrazí dál na východ a přes město Ulan-ude zamíří do Ivolginského dacanu navštívit „umeditovaného“ svatého lámu.

Šlichta pro psy

Středa 8. června, 22.00, ČT2

Ve čtvrtém díle uvidíte, jak výprava pokračuje přes Mongolsko. Kluci navštíví domorodce v jurtě u jezera Khuvsgul a potká je první závažnější technická porucha. Uvidíme, jak bylo těžké domluvit se s Mongoly, aby mohli vyřešit technickou závalu a pokračovat v jízdě dál na východ za velbloudy a výpravou z Mongol rallye.

Vraky lodí*Středa 15. Června, 22.00, ČT2*

Po 14 dnech se výprava loučí s Mongolskem a přes ruský Altajský kraj, zamíří do Kazachstánu. Po prvním neúspěšném pokusu dostat se na dno vyschlého Aralského jezera se seznámí „místňákem“, který je pekelnou jízdou dopraví až k vrakům lodí. Nakonec tam dojde i k další výměně a dají si z Aralska odvážit plyšovou jurtu směněnou za policejní svítilnu.

Poslední výměna*Středa 22. Června, 22.00, ČT2*

této cesty slíbili.

Na kazašsko-ruské hranici zjistí, že jim chybí razítka do pasů. Už nemají mnoho času na návrat, a tak volí nejkratší cestu zpět, a to přes Ukrajinu, kde právě probíhá konflikt s Ruskem. V Kyjevě navštíví Majdan, kde ještě nedávno hořely barikády, ale nyní tu už není po konfliktu ani památky. Na závěr uspořádají mejdan, na kterém proběhne dražba „záhadného předmětu“ který kluci přivezli z cesty a následné předání výtěžku Motoklubu vozíčkářů České Republiky, tak jak na začátku

Dokolakolem

autoři: Filip Mergental, René Vaňo, Tomáš Pučálka // **pořadem provází:** Petr Čtvrtníček // **vedoucí projektu a dramaturgie:** Ivana Pauerová // **střih a spolupráce na režii střihu:** Hedvika Hansalová, Adéla Špajlová a Evženie Brabcová // **produkce:** Robert Riedl // **výkonný producent:** Jiří Vlach // **kreativní producentka:** Alena Müllerová

